

SVERIGE 2023: FASCISTPOLITIK, KRIGSHETS OCH MER UTSUGNING

Stigande mat- och energipriser, snabbt växande fattigdom, avskaffande av arbetarklassens rättigheter och fortsatt avsiktlig försämring av sjukvård, skola och kollektivtrafik. Denna borgarklassens offensiv mot det arbetande folket har pågått länge, men trappas nu upp i snabb takt. Det är ingen slump att detta sker parallellt med att politiken blir alltmer öppet fascistisk och reaktionär, oavsett vilka partier som råkar sitta i regering för tillfället; utökad övervakning, stegvis avskaffande av rättssäkerheten och yttrande- och tryckfriheten, krigshets och fascistiska och rasistiska hetskampanjer; allt detta är det som nu på olika sätt prögar alla riksdagspartiernas retorik och politik, och det gäller såväl den klassiska högern som den parlamentariska och reformistiska så kallade ”vänstern”.

Vägra betala för imperialisternas kris! Ned med fascistpolitiken och krigshetsen!

Denna utveckling beror inte på några tillfälliga politiska trender, och det är inte folket som har valt denna politik. Orsakerna ligger i det faktum att kapitalismen i världen – imperialismen – befinner sig i en djup och hopplös kris. Detta system baserat på ett litet fåtals utsugning av den stora majoriteten skapar motsättningar som inte kan lösas utan att riva ner hela systemet. Samtidigt som en liten klick av monopolkapitalister i varje land suger ut den ”egna” arbetarklassen, så bygger hela systemet på att borgarklassen i ett fåtal rika, imperialistiska länder (supermakter som USA, Kina och Ryssland, men också mindre imperialistmakter som t.ex. Sverige) plundrar de förtryckta länderna i tredje världen; länder som under hundratals år hindrats från att utveckla en egen, självständig kapitalism och i stället tilldelats rollen att förse imperialismen med billig arbetskraft och naturtillgångar. Utan de enorma extraprofiterna från denna plundring skulle imperialisterna inte kunna upprätthålla den relativa ”välfärden” i de imperialistiska länderna, och deras välde skulle tappa fotfästet. För alla som vill ha ett slut på detta ruttna system av utsugning och förtryck är det därför avgörande att förena arbetarklassens kamp i varje land med de förtryckta nationernas kamp för verklig självständighet och oberoende.

Precis som har skett tidigare när imperialismen befunnit sig i kris, så försöker imperialisterna idag desperat rädda sitt system på två sätt. 1) Genom att se till så att arbetarklassen och folket får betala för kapitalets kris; med prishöjningar, nedskärningar och allmän sänkning av folkets levnadsstandard garanteras monopolkapitalisternas fortsatta miljardvinster. 2) Genom att imperialisterna på nytt delar upp världens marknader sinsemellan. I kamp mot varandra försöker imperialistmakterna tillskansa sig en större del av bytet från plundringen av de förtryckta halv-kolonierna i Afrika, Asien, Latinamerika och Östeuropa och sträva efter

globalt ekonomiskt, politiskt och militärt herravälde. Detta var vad både det Första och det Andra världskriget handlade om, och idag ser vi att de är beredda att dra igång ännu ett sådant globalt massmord i samma syfte.

När det gäller att dumpa över krisen på folkets axlar och hetsa fram mer krig, så duger inte längre den borgerliga, liberala ”demokratin”. I stället behöver den härskande klassen stärka sin diktatur, sin repressiva statsapparat, för att försöka förhindra och slå ner det folkliga motstånd som deras politik oundvikligen skapar. För detta syfte, och för att splittra arbetarklassen och folket och underlätta utsugningen, driver de fram den rasistiska hetsen och lögnkampanjen om ”brottsligheten”. Under förevändningar om ”det ryska hotet”, ”terrorismen” eller ”pandemin” inskränks de demokratiska fri- och rättigheter som de påstår sig försvara, och parlamentarismen blir en allt tunnare fasad för deras diktatur. Inom det parlamentariska systemet tillåts idag inga verkliga avvikelser från den politik som borgarklassen bestämt sig för. Alla partierna i riksdagen är borgerliga partier, som tävlar om att bäst utforma borgarklassens politik; antingen med fina ord om ”välfärd” och ”rättvisa” för att försöka hålla tillbaka upproret, eller med öppet fascistisk och rasistisk hets. I praktiken ser vi idag hur de allihop från SD till V ställer upp på den ökade utsugningen, repressionen och krigshetsen.

Denna process av fascistisering och reaktionarisering sker idag över hela världen; i USA, Kina och Ryssland, i Frankrike, England och Tyskland – och även i Sverige. Samtidigt som dessa imperialister slåss med varandra om territorier och världsherravälde, så står de allihop på samma sida när det gäller att försöka slå ner allt uppror och rädda sitt döende utsugarsystem.

”För att föra krig är det inte tillräckligt med ökad upprustning eller organiserandet av nya koalitioner. För detta är det dessutom nödvändigt att stärka baklandet i de kapitalistiska länderna. Inte ett enda kapitalistiskt land kan föra ett viktigt krig utan att först stärka sitt eget bakland, utan att kuva ”sina” arbetare, utan att kuva ”sina” kolonier. Därav den gradvisa fascistiseringen av de borgerliga regeringarnas politik.

(J. Stalin - SUKP(B):s 15:e Kongress, 1927)

Vägra stödja imperialisternas krig!

Den största och mest aggressiva supermakten USA försöker desperat rädda sin position som dominerande supermakt i kamp mot den nya, växande supermakten Kina och kärnvapensupermakten Ryssland. De övriga imperialistmakterna ansluter sig till den ena eller andra supermakten för att maximera sin egen del av bytet och främja sina egna globala intressen. Ingen av dessa imperialister är ”mindre onda” än de övriga; ingen av dem är ute efter något annat än att öka sina vinster och upprätthålla utsugarsystemet. Så har t.ex. de svenska imperialistiska monopolkapitalisterna med hjälp av NATO:s vapenmakt och med EU som politiskt verktyg kunnat expandera enormt i Östeuropa sedan 90-talet, och de svenska storföretagen berikar sig gränslöst genom att exploatera arbetarklassen och naturtillgångarna i t.ex. Ukraina och Baltikum. Och de skäms inte för sig; såhär skriver t.ex. Regeringskansliet på sin hemsida: *”Omkring 100 svenska företag är aktiva i Ukraina och Sverige tillhör de tio största investerarna i landet. [...] Det låga löneläget i Ukraina bidrar till intresse från svenska företag.”*

Utöver detta så är krig i sig självt en fantastisk vinstmaskin för kapitalet, inte minst genom vapenförsäljning. Den svenska krigsindustrin (SAAB, Bofors etc.) har länge berikat sig på massmord, och har allt att vinna på den nuvarande krigshetsen. Tidningen Näringslivet skriver att *”Saabs aktie har gått som tåget sedan kriget i Ukraina bröt ut”*, och Saabs VD bekräftar: *”det är bara att konstatera att det är ett*

Proletärer i alla länder, förena er!

stort intresse just nu och att de här besluten skapar en bra grund för tillväxt”.

”För investeringarna i Ukraina står företagen: ABB, Astra Zeneka, Airo Catering, Cerealia Foods, CETAB, Ericsson, Electrolux, Nordiska Satellit, Scania, Skanska, Gambro, Ikea, Chumak (före detta South Food), SKF, Swedwood, Tetra Pak och Volvo. Intresset bland svenska företag att etablera sig på ukrainsk marknad växer med antalet företag som öppnar representationskontor i Ukraina.”

(Ur ”Svenska företagsetableringar i Ukraina - potentiella risker och möjligheter”, kandidatuppsats i företagsekonomi vid Handelshögskolan i Göteborg, 2003)

Precis som skedde inför det Första och det Andra Världskriget, så ställer sig idag socialdemokratin och den reformistiska ”vänstern” fullt ut på imperialisternas sida och stödjer deras plundrings- och omfördelningskrig under förevändningar om att ”försvara demokratin”. Bakom en fasad av symbolisk ”kritik” mot NATO har partier som ”Vänsterpartiet” konsekvent sagt ja till Sveriges deltagande i USA:s brottsliga aggressionskrig i t.ex. Afghanistan och Libyen; folkmordskrig vars enda syfte är att tjäna borgarklassens makt och profiter. Politiker som vågar uttrycka ens det mest försiktiga ifrågasättande av krigspolitiken får sina karriärer hastigt avslutade.

Den internationella arbetarklassen har ingenting att vinna på att välja sida i imperialisternas krig, det är tvärtom vår plikt att fördöma och bekämpa alla imperialisterna. Arbetarklassen i Sverige behöver i första hand bekämpa den svenska borgarklassen, den svenska imperialistiska staten, dess utsugning, dess förtryck, dess våldsmonopol och dess plundringskrig, och på samma sätt måste arbetarklassen i varje imperialistiskt land föra motsvarande kamp mot sin egen borgarklass.

Endast genom att arbetarklassen i världen enas och går i spetsen för världens folk, vägrar delta i utsugarnas krig och i stället vänder vapnen mot sina ”egna” imperialister är det möjligt att göra slut på utsugningen och krigen en gång för alla. Detta är en kamp som inte kan föras inom ramen för systemet och dess ”demokrati”, utan endast genom att arbetarklassen organiserar sig med fullständigt oberoende gentemot borgarklassens stat och partier. För detta behöver klassen i varje land sin förtrupp, sitt Kommunistiska Parti vars uppgift är att leda och förena alla folkets kamper i en enda kamp för att krossa hela utsugarsystemet, bygga socialismen och fortsätta kämpa tills ingen utsugning och inga klasser längre existerar.

”Förbund med revolutionärerna i de framskridna länderna och med alla de undertryckta folken mot alla och en var av imperialisterna - detta är proletariatets politik utåt.”

(V.I. Lenin)

Studiecirkeln 24:e september
www.maoistisktforum.org